

Precis när jag trodde att min dag inte kunde bli värre fick jag syn på den döda killen som stod vid mitt skåp. Kayla pratade nonstop, det var det vanliga K-babblet, så hon lade inte ens märke till honom. Till en början. Men nu när jag tänker på det så var det ingen annan än jag som lade märke till honom innan han började prata, vilket tragiskt nog är mer ett bevis på *min* läskiga oförmåga att vara som andra.

”Nämen Zoey, jag *svär*, Heath blev inte *så* himla full efter matchen. Du borde faktiskt inte vara så hård mot honom.”

”Jaha”, sa jag frånvarande. ”Visst.” Sedan hostade jag. Igen. Jag mådde skit. Jag måste ha fått vad mr Wise, min mer-än-lindrigt galna biologilärare, kallade tonårspesten. Om jag dog, skulle jag slippa geometriprovet i morgon då? Hoppas kan man ju alltid.

”Zoey! Men snälla. Lyssnar du, eller? Jag tror att han bara drack typ fyra – javetinte – kanske sex öl och typ tre shots. Men det är inte det som är grejen. Han hade säkert knappt tagit något om inte dina knäppa föräldrar hade tvingat dig att gå hem direkt efter matchen.”

Kayla och jag tittade på varandra i totalt samförstånd. Det var den allra senaste orättvisan som min mamma och losern, som hon hade gift sig med för tre långa år sedan, hade begått mot mig. Och så, efter knappt ett halvt andetag, började K med sitt babbel igen.

”Dessutom firade han. Jag menar, vi slog ju Union!” K ruskade min axel och lade sitt ansikte tätt intill mitt. ”Hallå! Din kille ...”

”Min nästan-kille”, rättade jag henne och gjorde mitt bästa för att inte hosta på henne.

”Jaja. Skitsamma. Heath är vår quarterback så det är självklart att han måste fira. Det är typ miljoner år sedan Broken Arrow slog Union.”

”Sexton.” Jag är en sopa i matte, men K:s klena kunskaper i räkning får mig att framstå som ett geni.

”Jamen *skitsamma*. Grejen är att han var glad. Du borde ge honom en chans.”

”Grejen är att han var full för typ femte gången den här veckan. Ursäkta, men jag vill inte vara ihop med en kille vars största mål i livet har gått från att vilja spela amerikansk fotboll på universitetsnivå till att försöka trycka i sig ett sexpack utan att spy.” Jag var tvungen att göra en paus för att hosta. Jag kände mig lite yr och tvingade mig själv att ta långsamma, djupa andetag när hostattacken gått över. Inte för att K-babblerskan märkte det.

”Urk! Jag vill inte se Heath spy.”

Jag lyckades hejda ännu en hostattack. ”Och att kyssa honom är som att suga på alkoholindränkta fötter.”

K grimaserade. ”Okej, sjuko. Synd att han är så sexig.”

Jag himlade med ögonen utan att bry mig om att ens försöka dölja min irritation över hennes typiska ytlighet.

”Du är så sur när du är sjuk. Men du har ingen aning om hur lik en ledsen hundvalp Heath var när du ignorerade honom på lunchen. Han kunde inte ens ...”

Då såg jag honom. Den döda killen. Okej, jag insåg ganska snabbt att han inte var ”död”. Han var odöd. Eller omänsklig. Spelar roll. Forskare sa en sak och folk en annan, men slutresultatet var detsamma. Det gick inte att ta miste på vad han var. Även om jag inte hade känt kraften han utstrålade, hade jag inte kunnat missa märket i hans panna. Den safirblå månskärnan och den snirkliga tatueringen som ramade in hans lika blå ögon. Han var vampyr, och värre ändå. Han var spårare. Och nu stod han vid mitt skåp.

”Zoey, du lyssnar ju inte!”

Då talade vampyren och hans högtidliga ord rann mellan oss, farliga och frestande som blod blandat med smält choklad.

”Zoey Montgomery! Natten har valt dig. Din död ska bli din födelse. Natten kallar på dig. Lyssna till Hennes ljuva stämman. Ditt öde väntar dig i Nattens hus!”

Han pekade på mig med ett långt, vitt finger. Samtidigt som min panna exploderade i smärta öppnade Kayla munnen och skrek.

När de lysande fläckarna framför mina ögon äntligen försvann såg jag K:s bleka ansikte stirra ner på mig. Som vanligt kläckte jag ur mig första idiotiska tanke som dök upp i skallen.

”K, dina ögon står ut som på en fisk.”

”Han märkte dig. Åh, Zoey! Du har fått en sån där grej på pannan!” Hon tryckte en darrande hand mot munnen i ett misslyckat försök att kväva en snyftning.

Jag satte mig upp och hostade. Jag hade en mördande huvudvärk och jag gnuggade mig mellan ögonbrynen. Det sved som efter ett getingstick och smärtan strålade ner runt ögonen, hela vägen ner till käkarna. Det kändes som om jag skulle spy.

”Zoey!” K grät på riktigt nu och kunde bara prata mellan blöta små hickningar. ”Det. Var. Som. Fan. Snubben var spårare – en vampyrspårare!”

”K.” Jag blundade hårt för att bli av med smärtan i huvudet. ”Sluta gråta. Du vet att jag avskyr när du gråter.” Jag sträckte mig mot henne för att ge henne en lugnande klapp på axeln. Och hon duckade instinktivt och flyttade sig bort från mig.

Jag trodde knappt det var sant. Hon hukade som om hon var rädd för mig. Hon måste ha sett min sårade blick för hon satte genast igång med en lång svada av andfått K-babbel.

”Åh, *gud*, Zoey! Vad ska du ta dig till? Du kan inte åka till det där stället. Du kan inte bli en sån där. Det här är inte sant! Vem ska jag gå på alla våra matcher med?”

Medan munnen gick på henne kom hon inte närmare mig en enda gång. Jag svalde harmen som gjorde mig gråtfärdig. Mina ögon torkade direkt. Jag var bra på att stoppa tårar. Fattas bara, jag hade övat i tre år.

”Det ordnar sig. Jag ska komma på något. Det är nog

bar... bara ett knäppt misstag”, ljög jag.

Jag pratade inte på riktigt, jag bara formade ord som kom ut ur min mun. Grimaserande av smärtan i huvudet ställde jag mig upp. Det var med lättnad jag såg att K och jag var de enda i mattekorridoren. Jag kvävde ett hysteriskt skratt. Tänk om jag inte hade varit så skräddad över det där helvetiska geometriprovet i morgon och sprungit tillbaka till mitt skåp för att hämta boken så att jag kunde göra ett krampaktigt (och meningslöst) försök att plugga i kväll. Då hade spåraren hittat mig ute på skolgården med majoriteten av de 1 300 eleverna på Broken Arrow's South Intermediate High School som väntade på vad min barbieklonade syster självbelåtet brukade kalla ”de stora gula limousinerna”. Jag har bil, men att hänga med de stackare som måste ta bussarna är en gammal ärevärdig tradition. För att inte tala om att det är ett ypperligt tillfälle att kolla in vem som stöter på vem. Nu var det bara en elev till i mattekorridoren – en lång, tanig kille med fula tänder som jag tyvärr kunde se alltför väl eftersom han stod där med munnen fladdrande vidöppen och stirrade på mig som om jag just fött fram en hel kull flygande grisar.

Jag hostade igen, den här gången riktigt slemmigt och äckligt. Killen gav ifrån sig ett gnälligt litet ljud och kilade genom korridoren till mrs Days rum med ett spelbräde hårt tryckt mot sin beniga bröstorg. Antagligen hade schackklubben ändrat sina tider till måndagseftermiddagar.

Spelar vampyrer schack? Finns det vampyrnördar? Eller vampyrhejklacksledare? Finns det vampyrer som spelar i band? Eller är de som gotharna som bara har svarta kläder?

Skulle jag förvandlas till en goth-are? Jag var inte särskilt förtjust i svarta kläder, åtminstone inte enbart, och jag hade ingen lust att byta frisyr och ha för mycket eyeliner.

Allt det där virvlade genom min hjärna medan ännu en liten hysterisk skrattbubbla försökte slinka upp ur min strupe. Jag var nästan tacksam när den kom ut som en hostning i stället.

”Zoey? Hur är det?” Kaylas röst var för gäll, som om någon nöp henne, och hon hade tagit ännu ett kliv bort från mig.

Jag suckade och kände min första släng av ilska. Jag hade ju inte precis bett om det här. K och jag hade varit bästisar sedan tredje klass och nu såg hon på mig som om jag hade förvandlats till ett monster.

”Kayla, det är bara jag. Samma jag som jag var för två sekunder sedan, för två timmar sedan och för två dagar sedan.” Jag pekade frustrerat på mitt bultande huvud. ”Det här gör mig inte till någon annan!”

K:s ögon fylldes av tårar igen, men så började hennes mobil spela Madonnas *Material Girl*, tack och lov. Automatiskt tittade hon på displayen. Hon såg ut som en jagad kanin, så jag förstod att det var hennes kille Jared.

”Stick bara”, sa jag trött. ”Åk hem med honom.”

Hennes lättade min kändes som en örfil.

”Ringer du sen?” sa hon över axeln medan hon hastigt tågade ut genom sidodörren.

Jag såg henne rusa över östra gräsplanen till parkeringsplatsen. Jag såg att hon hade mobilen klistrad mot örat och att hon pratade med Jared med livliga små utbrott. Jag var

säker på att hon redan berättade för honom att jag skulle förvandlas till ett monster.

Problemet var att förvandlingen till ett monster var det minst dåliga av mina två alternativ. Alternativ ett: Jag blir vampyr, vilket är lika med ett monster för alla människor. Alternativ två: Min kropp stöter bort förändringen och jag dör. För evigt.

Så den goda nyheten var att jag inte behöver göra geometriprovet i morgon.

Den dåliga nyheten var att jag skulle bli tvungen att flytta in till Nattens hus, en privat internatskola i Tulsas innerstad, som även kallades Vampyrinternatet, där jag skulle tillbringa de fyra kommande åren och genomgå bisarra och onämnbare fysiska förändringar plus en total och permanent livsomställning. Om inte hela processen tog kål på mig innan dess.

Toppen. Jag ville ingetdera. Jag ville bara vara normal, trots trycket från mina megakonservativa föräldrar, min trolliknande lillebror och min åh-så-perfekta storasyster. Jag ville klara geometrin. Jag ville ha betyg som räckte för att komma in på veterinärutbildningen på Oklahoma State University och komma bort från Broken Arrow. Men allra mest ville jag passa in, åtminstone i skolan. Hemma var det kört, så allt jag hade var mina vänner och skolan. Nu skulle även det tas ifrån mig.

Jag gnuggade mig i pannan och fixade till håret så att det nästan täckte mina ögon, och med lite tur, märket som satt ovanför dem. Med böjt huvud, som om jag var fascinerad av något kladd som råkat hamna i min handväska, skyndade jag

mot dörrarna som ledde ut till elevernas parkeringsplats.

Men jag stannade innan jag gick ut. Genom dörrarnas fönster kunde jag se Heath. Tjejerna flockades runt honom och slängde tillgjort med håret. De andra killarna stod och varvade med sina löjligt stora pickuper och försökte (men misslyckades för det mesta) se coola ut. Betyder inte det att jag borde ha föredragit *förändringen*? Nej, om jag ska vara helt ärlig så kunde Heath vara otroligt gullig och han hade fortfarande sina goda stunder. Åtminstone när han höll sig nykter.

Pipigt flickfnitter fladdrade mot mig från parkeringsplatsen. Toppen. Kathy Richter låtsades klappa till Heath. Till och med så här på avstånd var det uppenbart att hon trodde att det var någon sorts parningslek att slå honom. Som vanligt stod tröga Heath bara där och flinade. Ja jävlar, min dag skulle inte bli bättre än så här. Och mitt bland dem stod min blå VW-bubbla från 1966. Nej. Jag kunde inte gå dit. Jag kunde inte knalla rätt in bland dem med den här saken i pannan. Aldrig mer skulle jag vara en av dem. Jag visste alltför väl vad de skulle göra. Jag kom ihåg hur det var senast en kille på SIHS valdes ut av en spårare.

Det var i början av terminen förra året. Spåraren hade kommit innan skolan började och hade utsett eleven när han gick till sin första lektion. Jag såg inte spåraren, men jag såg en skymt av killen efteråt, efter att han släppte sina böcker och sprang ut ur skolan med märket glödande på sin bleka panna och tårarna strömmande nerför de vita kinderna. Jag glömmer aldrig hur proppfullt det var i korridorerna den där morgonen och hur alla backade undan,

som om han hade pesten, när han flydde ut genom skolans huvudingång. Jag hade varit en av dem som vikit undan och stirrat på honom, trots att jag tyckte synd om honom. Jag ville helt enkelt inte bli stämplad som den-där-tjejen-som-är-kompis-med-de-där-missfostren. Ironiskt, eller hur?

I stället för att gå till bilen styrde jag stegen mot närmsta toalett som, tack och lov, var tom. Där fanns tre bås – ja, jag dubbelkollade efter fötter i allihop. På ena väggen hängde två handfat över vilka det satt speglar. Motsatta väggen var täckt av en enorm spegel med en liten hylla för borstar och smink och sådant. Jag lade handväskan och geometriboken på hyllan, tog ett djupt andetag och lyfte huvudet och slängde tillbaka håret i en enda rörelse.

Jag stirrade rakt in i ansiktet på en bekant främling. Alltså, som en person man får syn på i en folkmassa och kan svära på att man känner, men i själva verket inte alls känner. Nu var den personen jag – den bekanta främlingen.

Hon hade mina ögon. De hade samma nötbruna färg som aldrig kunde bestämma sig för om den skulle gå åt grönt eller åt brunt, men mina ögon hade aldrig varit så stora och runda. Eller hade de? Hon hade mitt hår – långt och rakt och nästan lika mörkt som min mormors hade varit innan hennes hade blivit silvergrått. Främlingen hade mina kindben, min långa kraftiga näsa och min breda mun – också drag från min mormor och hennes cherokeesiska förfäder. Men mitt ansikte hade aldrig varit så blekt. Jag hade alltid varit mycket mörkare än de andra i min familj. Men det kanske inte var det att mitt ansikte plötsligt bleknat ... det kanske bara såg så ut i jämförelse med den mörkblå kontu-

ren av en månskära som satt mitt på min panna. Eller så var det den vidriga lysrörsbelysningen. Jag hoppades att det var belysningen.

Jag stirrade på tatueringen. Den gjorde mig förändrad – som om jag tillhörde en annan tid, när världen var större ... mer mystisk.

Från och med denna dag skulle mitt liv inte vara sig likt. Och för ett ögonblick, ett kort, glömde jag skräcken för att inte höra till, och kände en chockerande explosion av välbehag medan blodet från min mormors förfäder jublade inuti mig.